

Nr 42

Av herr Levin och fru Holmqvist, om lagstiftning angående förbud mot hållande av bandhundar.

Sedan många år tillbaka har bruket att hålla hundar stadigvarande bundna varit föremål för diskussion och kritik. Förekomsten av dylika bandhundar har säkerligen minskat de senare åren men fortfarande är dock seden med hundar bundna vid koja ganska allmän i de södra delarna av landet. Gång på gång går genom tidningarna upprörande skildringar av de grymma och meningslösa lidanden som dylika hundar utsättes för. Det är dock med säkerhet ett fåtal av fallen som kommer till offentligheten; i de allra flesta fall drar folk sig för att anmäla även uppenbara fall av dylikt djurplågeri. Man vill inte förstöra grannsämjan, och man vet vilka små möjligheter vår nuvarande lagstiftning ger att rätta till missförhållandena.

Då djurskyddslagen antogs fäste man, som av riksdagsbehandlingen av frågan framgår, särskilda förhoppningar vid hälsovårdsnämndernas tillsynsverksamhet beträffande bandhundar. Från en del håll hade i sammanhanget yrkats på förbud att hålla bandhund, men departementschefen hade ställt sig avvisande därtill. Första lagutskottet biträdde departementschefens förslag men framhöll »att utskottet ville framhålla att, även om något förbud icke meddelats, saken dock komme i ett helt annat läge efter genomförande av den föreslagna djurskyddslagstiftningen».

Som 1956 års djurskyddsutredning framhållit kan man emellertid konstatera att de gjorda erfarenheterna visar, att de sålunda uttalade förhoppningarna långtifrån blivit infriade. De i press och annorstädes förekommande vittnesbörden att bandhundar, särskilt i de södra delarna av landet, alltjämt i mycket stor utsträckning hålles på ett ur djurskyddssynpunkt ovärdigt sätt, är så många och samstämmiga att de icke kan frånkännas ett betydande mått av trovärdighet. Nu har flera år gått sedan djurskyddsutredningen gjorde detta uttalande, men fortfarande är förhållandena lika otillfredsställande. De förhoppningar man ställde på hälsovårdsnämndernas inspektionsverksamhet evad det gällde bandhundarna har visat sig ogrundade, och de ur djurskyddssynpunkt oförsvärliga förhållandena fortsätter som förr. De fall som kommer till allmänhetens kännedom har i regel beivrats av någon av de djurskyddsorganisationer som lagt och lägger ner mycken möda på att söka rättelse i åtminstone de mest upprörande av de fall som kommer till deras kännedom. Hälsovårdsnämndernas passivitet beror säkerligen ej på bristande intresse för saken, det främsta skälet är i stället frånvaron av lämplig lagstiftning på

området. Så länge det är tillåtet att ha en hund stå kedjad vid en eländig koja alltifrån den är liten valp till dess den till sist dör, kan man ej begära att hälsovårdsnämnderna skall offra tid och kostnader på undersökningar och utredningar då man är medveten om att hundägaren är i sin fulla rätt såvida man ej kan bevisa att direkt djurplågeri är för handen. Enbart fastkedjande för livstiden av en hundstackare är ju i lagens mening ej djurplågeri. Det är tydligen också denna frånvaro av tillfredsställande lagstiftning som gör att de djurskyddsorganisationer som engagerat sig i saken i regel arbetar så att de försöker köpa bandhundarna för att sedan överlåta dem till någon djurvänlig person. På så sätt kan ju inte hälsovårdsnämnderna arbeta. I Danmark, där man redan tidigare hade en lagstiftning som ålade ägare av bandhundar att tillse att dessa finge någorlunda skydd och rörelsefrihet, har man nu tagit steget fullt ut och infört förbud mot hållande av bandhundar. Det skedde genom den under år 1962 genomförda ändringen i »Lov om hunde». I den nya lagen, som trädde i kraft den 1 januari i år, stadgas i § 12 »Det är förbuddt till stadighet at holde en hund bundet». Eftersom man fann det rimligt att ge hundägarna någon frist träder denna paragraf i kraft först den 1 januari 1964 med åläggande för ägare av bandhundar att till dess se till att hundarna får en viss rörelsefrihet.

Naturligtvis framfördes en del invändningar mot förslaget. Man fann dock att dessa invändningar ej var avgörande då man ansåg att det borde vara möjligt att i de fall så behövdes vidtaga andra åtgärder med hundar som ej kunde få gå lösa.

Erfarenheterna har visat att vår nuvarande lagstiftning på detta område gör det möjligt att komma till rätta med detta problem. Då man nu i Danmark, där man redan tidigare hade en lagstiftning som gav bandhundarna åtminstone något skydd, tagit steget ut och i lag förbjudit att ständigt hålla hundar bundna, bör vi i vårt land så snart som möjligt genomföra en liknande lagstiftning. De skäl som där anförts för genomförande av ett dylikt förbud gäller i ännu högre grad hos oss. Det är djurplågeri att hålla en hund bunden hela dess liv även om det sker under former som, sett ur vår nuvarande lagstiftning, är oantastliga.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om att förslag till lag med förbud att ständigt hålla hundar bundna snarast måtte föreläggas riksdagen.

Stockholm den 16 januari 1963

Hans Levin

Mary Holmqvist